

20 800

Hoofdstuk XII
Ministerie van Verkeer
en Waterstaat

Nr. 45

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VERKEER EN WATERSTAAT

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 16 januari 1989

Hierbij wil ik u informeren over de maatregelen die ik heb getroffen met betrekking tot de goedkeuringsprocedure voor op de telecommunicatie-infrastructuur aan te sluiten randapparatuur.

Zoals u ongetwijfeld bekend hebben een aantal bedrijven die handelen in randapparatuur mij benaderd met het verzoek om de bepalingen met betrekking tot de goedkeuring van randapparatuur en de controle daarop voorlopig op te schorten.

Ik ben aan dat verzoek tot dusverre niet tegemoet gekomen. De reden daarvoor is dat ik meen dat de liberalisering van de handel in telecommunicatie randapparatuur hand in hand moet gaan met de zorg voor het voorkomen dat apparatuur die niet is toegesneden op de specifieke kenmerken van de Nederlandse telecommunicatie-infrastructuur daarop wordt aangesloten.

Nader overleg met verschillende betrokken partijen heeft mij geleerd dat één van de oorzaken is gelegen in het feit dat één van de door mij voorlopig aangewezen instituten, de KEMA eerst medio december in plaats van de oorspronkelijke geannonceerde eerste november met het keuren van zogenaamde meerlijnsapparatuur is begonnen.

Omdat deze vertraging er toe geleid heeft dat apparatuur die tijdig ter keuring was aangeboden eerst na 1 januari gekeurd kan worden ben ik bereid voor deze apparatuur mijn standpunt nader te overwegen. Voor alle duidelijkheid het gaat mij dus uitsluitend om dit beperkte aantal meerlijnsapparaten. Voor enkelvoudige apparatuur is er geen enkele aanleiding tot nadere overweging. Er zijn sinds 1 juni tientallen apparaten gekeurd waarvan overigens vele zijn afgekeurd.

Teneinde u inzicht te geven in de achtergrond van mijn standpunt lijkt het mij goed nog eens de gang van zaken voor u uiteen te zetten en mijn besluit te preciseren.

Op 1 januari 1989 is de oude Telegraaf- en Telefoonwet vervangen door de Wet op de telecommunicatievoorzieningen. Daarmee was de vrije markt voor randapparatuur ook een feit. Het staat de mensen vrij vanaf het begin van dit jaar ook bij andere bedrijven goedgekeurde dan

de PTT – *goedgekeurde* apparatuur aan te schaffen en aan te sluiten op het telefoon- of telexnet.

De keuringseisen zijn vastgesteld door het ministerie van Verkeer en Waterstaat. Het gaat op de eerste plaats om de veiligheid van de gebruikers en van de mensen die aan het telefoon- of telexnet werken. Bovendien gaat het om het voorkomen van storingen. Ten derde houden de keuringseisen ook rekening met afspraken in Europees of mondiaal verband.

Er is naar mijn stellige overtuiging voldoende tijd van voorbereiding van de technische eisen geweest. Als ik mij beperk tot de eisen voor de bedrijfstelefooncentrales, dan zijn die in ontwerp al op 19 februari 1988 voor commentaar aan het bedrijfsleven toegezonden. Het commentaar is waar mogelijk ook verwerkt.

Op een aantal punten heeft dit zelfs geleid tot een verlichting van de eisen. Op 1 juli 1988 volgde de bekendmaking van de «voorlopige», eigenlijk definitieve, eisen.

(De term voorlopige had alleen betrekking op de vaststelling namens mij door de directeur-generaal van het Staatsbedrijf der PTT).

Omdat er nog enkele eisen voor andere apparatuur voor commentaar circuleerden, is op 31 augustus bij de laatste vaststelling het totale pakket nog eens gepubliceerd.

Iedere keer is alles rechtstreeks toegestuurd aan iedereen die commentaar had geleverd of een ieder die zich rechtstreeks had gemeld om op onze adreslijst te staan.

Al in het begin van 1988 is door mijn ambtenaren overlegd met vertegenwoordigers van de KEMA en van het NKT in oprichting. De systematiek, die in het ontwerp van de Wet op de telecommunicatievoorzieningen was voorzien, gaat ervan uit dat de keuringen, of beter het testen op technische eisen, niet door de overheid zelf zou worden gedaan.

Onafhankelijke, deskundige en onpartijdige testinstituten worden door de minister van Verkeer en Waterstaat erkend, als zij gaan beschikken over een Certificaat van de Stichting tot Erkenning van Laboratoria.

NKT en KEMA werden (vooruitlopend op de nieuwe wet) door mij aangewezen.

Het NKT begon op 1 juni 1988 met enkelvoudige randapparatuur en op 1 september 1988 met meervoudige. De KEMA (nieuw in dit vak) maakte bekend dat zij op 1 september 1988 met enkelvoudige apparatuur zouden beginnen en op 1 november 1988 voor de meerlijns-apparatuur zoals bedrijfstelefooncentrales.

Een goede spreiding in het aanbod van te testen apparatuur en een duidelijk overzicht van de aantallen leek daarbij van het grootste belang, zowel voor de bedrijven als voor de testinstituten, om zoveel mogelijk goedgekeurde randapparaten per 1 januari 1989 op de vrije markt te kunnen introduceren. Het was precies om deze reden dat de Hoofd-directeur Telecommunicatie en Post van mijn departement de bedrijven die apparatuur wilden laten testen opriep zich zo snel mogelijk bij NKT of KEMA te melden.

Regelmatige navraag bij de testinstituten gaf mij (tot eind november) geen indicatie dat er van echte capaciteitsproblemen sprake was. Tot op een laat moment bleef de verwachte boeg golf uit. Begin december bereikten ons signalen dat het toch misschien niet zo goed zat. Wij hebben toen (per brief op 7 december aan alle bedrijfsorganisaties op het gebied van telecom apparatuur) individuele leveranciers opgeroepen aan mij een goed gedocumenteerd dossier te sturen.

Met handhaving van het uitgangspunt dat zekerheid moest bestaan dat na 1 januari 1989 geen randapparatuur mocht worden verkocht die niet voldoet aan de technische eisen, was ik bereid te onderzoeken of in

enigerlei vorm een tijdelijke oplossing kon worden gevonden voor leveranciers die ten onrechte werden benadeeld door de gevolgde procedure.

In de mij toegezonden dossiers heb ik toen geen aanleiding kunnen vinden het door mij gevoerde beleid opnieuw te overwegen. Mijn departement heeft dit aan de betrokken leveranciers bij brief van 29 december meegedeeld.

Ik kom nu toe aan de eigen verantwoordelijkheid van de leveranciers van randapparatuur.

Gelet op de door NKT en KEMA per 1 september respectievelijk 1 november jl. voorziene testmogelijkheden voor meerlijnsapparatuur, en de bekendheid daarvan bij hun leveranciers, lag bij de betrokken leveranciers een eigen verantwoordelijkheid om tijdig bij NKT en KEMA testcapaciteit te reserveren en ervoor te zorgen dat ten behoeve van de gereserveerde testdagen de benodigde testexemplaren van de randapparatuur tijdig ter beschikking waren.

Tijdig reserveren van testcapaciteit wil in dit verband zeggen: zo vroeg mogelijk na de opening van NKT respectievelijk KEMA als testinstituut. Deed men dit niet, dan was men immers onzeker of de nodige test zou kunnen plaatsvinden voor 1 januari 1989.

Een deel van de leveranciers heeft dan ook deze verantwoordelijkheid ernstig genomen en zich met bepaalde apparatuur in een vroeg stadium bij NKT of KEMA aangemeld.

Helaas is mij, uit herhaalde contacten met enkele van deze leveranciers, alsmede uit informatie van de KEMA, eerst onlangs gebleken dat de KEMA de testwerkzaamheden voor meerlijnsapparatuur pas half december jl. is begonnen in plaats van op 1 november jl. Daardoor is een zodanige vertraging ontstaan dat de KEMA het testen van deze meerlijnsapparatuur heeft ingepland voor januari en februari van dit jaar.

Indien deze vertraging niete zou zijn opgetreden, dan zou die apparatuur, door de KEMA nog voor 1 januari 1989 zijn getest. Bij een positief resultaat daarvan zou deze apparatuur dan voor 1 januari ook zijn goedgekeurd.

Ik betreur deze vertraging bij de testwerkzaamheden door de KEMA zeer, maar meen dat de verantwoordelijkheid daarvoor geheel bij de KEMA ligt.

Wel ben ik bereid om ten aanzien van die meerlijnsapparatuur die door de bij de KEMA opgetreden vertraging niet voor 1 januari is getest, het volgende te doen.

Zo lang deze apparatuur tot eind februari nog niet is getest, zal ten aanzien van de handel in die apparatuur door de opsporingsambtenaren van mijn departement geen proces-verbaal worden opgemaakt wegens overtreding van de wet, mits de betrokken leveranciers bereid zijn mijn departement een volledige opgave te doen van de adressen aan wie deze apparatuur is of nog wordt geleverd. Evenwel, mocht nadat de test is geschied uit de uitslag daarvan blijken, dat de geteste randapparatuur niet voldoet aan de gestelde eisen, dan zal vervolgens controle op eventuele handel in die apparatuur plaatsvinden.

De leveranciers van de betreffende meerlijnsapparatuur heb ik per brief van de hiervoor aangegeven gedragslijn in kennis gesteld.

Ik meen met deze beleidslijn het uitgangspunt van een storingsvrij opererende Nederlandse telecommunicatie infrastructuur, onverkort te handhaven. Daarnaast wordt voor die beperkte groep apparaten die uitsluitend door de onvoorziene vertraging bij de keuring niet voor 1 januari op de markt gebracht kon worden, soelaas geboden.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
N. Smit-Kroes